

Antònia Font: música calenta per a cors freds

Recuperem l'entrevista a la banda mallorquina del número 67 de la revista ENDERROCK, publicada l'abril del 2001, amb motiu del disc 'A Rússia'

Antònia Font | Juan Miguel Morales

Antònia Font és el grup més popular de la nova fornada de pop-rock de les Illes. La formació de Palma ha confirmat l'èxit amb el segon disc, *A Rússia* (Slurp!/Música Global), un treball sòlid que ensenya les bases de l'autèntic pop mediterrani, amb unes sonoritats que ens apropen a la riquesa musical dels països banyats per les seves aigües.

L'ambigüitat de la seva música juga amb uns textos i una manera de pensar que fan que **Antònia Font** sigui un híbrid entre el surrealisme de Kafka i la imaginació narrativa de Paul Auster, dos dels escriptors amb qui se sent identificat **Joan Miquel Oliver**, l'ànima del grup, el compositor i lletrista de totes les cançons. Un disc amb un títol fred que contradiu el seu contingut. En parlem amb **Oliver**.

Clica aquí per veure l'entrevista original.

A Rússia és un títol contradictori? Què heu volgut reflectir amb el nom d'un país fred si la vostra música és calenta?

Totes les coses que fem, començant pel nom del grup i acabant pel del disc, no tenen res a veure amb la realitat, no es poden explicar. La intenció és jugar amb la imaginació de la gent, no hi ha res que es pugui definir amb altres paraules que no siguin les mateixes que hi ha escrites i cantades. En totes les arts es pretén transmetre una sèrie de coses que amb un llenguatge normal no es poden explicar, tant en la música, la pintura o la poesia, i A Rússia respon a aquesta filosofia.

Us agrada viure al dia i no fer les coses premeditadament?

Sí, però aquí entra el joc de la creació. Considero més important el que faig de manera intuïtiva, sense voler que sigui expressament o premeditat. Per exemple, si penses en uns músics o uns poetes que t'agraden o una estètica que en certa manera et bé marcada pel lloc on vius, difícilment et sortirà res plenament original. En canvi, si jugues amb l'arbitrarietat i amb la contradicció o la incoherència, al final et surten coses molt més interessants del que has pensat i reflexionat.

Dieu que la vostra música ha nascut per ser cantada, ballada i interpretada, això vol dir que no deixeu cap moment per a la reflexió en les vostres cançons?

Al contrari, són reflexives al cent per cent. Un poema és igual si està escrit en un llibre com si és la lletra d'una rumba, i a més es pot ballar. Pots agafar les nostres lletres i llegir-les sense haver d'escoltar la música i segur que et fan reflexionar.

La portada del disc és un retrat signat pel teu avi, Joan ?Revilo' Oliver, la seva ambigüitat també reflecteix el contingut del disc?

Hi ha un missatge molt important en aquesta portada. El meu padrí era un pintor aficionat i el que volia fer era hiperrealisme, però li va sortir una cosa rara. Això té més valor i que si ho fas expressament, perquè està fet sense voler i té més gràcia i naturalitat. Posar el quadre a la portada ha estat un encert, perquè reflecteix totes les nostres idees.

O sigui que es pot assimilar la idea d'aquest quadre amb el que vol reflectir Antònia Font?

Crec que sí, som un bon exemple de tot això. Nosaltres mateixos quan tenim un tema i no està assajat no sabem com anirà. Quan tenim les cançons fetes anem al local a treballar-les i, a vegades, aquelles en què hi tenim més esperances finalment no surten, i d'altres per les quals no hi apostàvem són les que agraden més. La fórmula musical d'**Antònia Font** també és el resultat de la casualitat o de la inconsciència, o de no saber fer bé les coses des d'un principi.

Quan escrius les cançons, també les plantejes com un quadre o com una imatge?

En cada paraula intento no seguir un camí; de fet, no em plantejo res quan faig una cançó?

D'on ve, doncs, la teva font d'inspiració?

És un procés diari d'anar cercant els mots, busco jocs de paraules que m'agradin o una imatge que m'interessi, és una elaboració quotidiana. Jo no faig una cançó i quan la tinc acabada en faig una altra, puc estar-ne fent tres o quatre al mateix temps i canviant-ne la lletra cada dia.

Antònia Font Foto: Juan Miguel Morales

Et consideres un investigador de sentiments?

Sí, perquè per mi la poesia és una forma de recerca i de conèixer la gent, el món i a mi particularment. No sé què explicaré abans d'escriure un poema, quan començo tinc una idea o una estètica que no puc explicar d'una manera normal.

Són cançons amb històries viscudes o imaginàries?

Tenen un fons propi i poètic, no són narratives. Vull aprofitar la poesia per explicar tot el que no es pot explicar, i que cadascú agafi el poema i l'interpreti a la seva manera, la poesia és això.

El fet de viure en una illa influeix en la manera de fer les cançons?

La geografia ens influeix a tots, tant si ets a Mallorca com al País Basc. De tota manera, nosaltres tenim en la mar Mediterrània una barrera que ens serveix com a font d'inspiració.

El vostre primer disc, *Antònia Font*, va sorprendre per la frescor de les cançons. En aquest nou heu apostat per una línia de continuïtat?

Musicalment parlant hi ha una continuïtat, no ens enganyem; però en el primer disc hi havia moltes coses mal fetes que en aquest nou treball hem intentat arreglar en certa manera.

Sou un grup al qual no us agraden les etiquetes?

No ens fa res que ens etiquetin; si a la gent la nostra música li recorda a algú en concret, és normal que passi això, no ens molesta. Crec que la proposta d'**Antònia Font** és prou original i prou valuosa per poder passar d'això.

La instrumentació de les vostres cançons és senzilla, fugiu de la sobresaturació, però l'orgue hammond hi és molt present?

Ens agrada molt el seu so. En el repertori d'aquest disc l'orgue hammond hi va molt bé per connectar el fil melòdic de cada cançó. En principi només volíem posar-lo en tres temes, però com que vam veure que sonava molt bé ara hi és en gairebé tots, però no es fa pesat perquè el posem en petites dosis.

I ho esteu aconseguint?

Dins de les nostres possibilitats sí, pensa que en el disc hi ha més d'una guitarra i en els directes això no ho podem fer, però intentem no inflar gaire les cançons amb massa instruments.

Les vostres cançons són la fusió d'estils tan diferents com el pop, el folk, les músiques del Magrib i del Mediterrani?

Sí, agafem el que ens interessa més de cada estil i ho intentem mesclar. Per exemple, socialment les nostres cançons són les d'un grup de pop, però també volem que la gent s'ho passi bé escoltant-les i les balli, per això hi posem ritmes magribins o de rumba.

Us considereu un grup obert pel que fa a la música?

Tots els components tenim llibertat total, perquè si no tens això no pots fer res. Si et limites a tu mateix no arribes enlloc.

Tu fas la lletra i la música de totes les cançons, però la resta del grup aporta alguna cosa en el resultat final?

El nostre concepte és el d'un grup en tots els aspectes, no és **Joan Miquel** i una sèrie d'amics o músics. Jo faig les cançons, però al local d'assaig és on van agafant forma perquè cadascú hi posa de la seva part.

Antònia Font Foto: Juan Miguel Morales

A part de ser el compositor i guitarra d'Antònia Font, també estàs amb Fora des Sembrat i La Fosca. Com pots combinar estils i feines tan diferents?

La feina que faig no és la mateixa a cadascun dels altres grups. A **Antònia Font** tot el pes recau sobre mi perquè ho faig gairebé tot, però amb **La Fosca** i **Fora des Sembrat** només sóc el guitarrista. Si hagués de fer el mateix amb els tres grups acabaria malalt.

I quan ets amb aquests grups, aportes alguna cosa del que fas amb Antònia Font o has de canviar el xip?

En la mesura que puc intento canviar-lo, però és molt difícil perquè les composicions d'**Antònia Font** són la meua manera de pensar les coses, i vulguis o no alguna cosa en queda. Intento no barrejar gaire els estils de cada formació, tot i que cadascú té la seva manera de tocar la guitarra i això es pot notar en les cançons dels altres grups.

Teniu bona relació entre tots els grups de les Illes, però amb Toni Nicolau dels Ocults aquesta relació és especial perquè va apostar en vosaltres des d'un principi?

Abans de fer el primer disc en Toni Nicolau volia fer-nos de mànager i va apostar molt per nosaltres. Es va interessar a formar part del grup fent-se càrrec dels contactes amb les discogràfiques i buscant concerts. Els seus projectes eren molt interessants, però vam prendre una altra direcció professional. Li agraïm molt tot aquest esforç.

Tomeu Janer i Toni Pastor són els productors del disc, el fet que en Toni hagi produït a grups de folk ha influït d'alguna manera en el so del disc?

No, perquè vam anar amb les idees clares a l'estudi, el que sonava al local d'assaig es va transportar a la gravació final. La feina d'en Tomeu i d'en Toni era seguir aquesta idea; a més, ells són de la filosofia d'anar a l'estudi a fer-hi una feina tècnica. Al final en Toni va fer que el disc tingués un so més contundent del que nosaltres havíem pensat, i ens ha demostrat que era el que s'havia de fer.

I tu et veus capaç de produir algun disc?

Realment el que és la producció purament artística i només pensant que jo he escrit els temes, ja l'he feta. La producció també comença als assajos, que és on decideixes el so del disc. Els tècnics han d'aconseguir i aportar les idees perquè realment soni.

Al llibret del CD hi podem llegir una curiosa dedicatòria a la gent de Rússia: "Que hi fa tant de fred, és tan gran i és tan enfora que me vénen ganes de plorar. Ho dic sincerament." Quin missatge volies transmetre?

Això és com una idea que tinc al cap, una imatge, no em refereixo a la Rússia real, no tinc ni idea de com és aquell país. En general les coses que passen al món no m'interessen, per mi Rússia és com un país imaginari, hi fa fred, és molt lluny i quan hi penso m'entra un sentiment que m'entristeix, com la mateixa portada del disc, amb aquella mirada totalment inexpressiva? És una idea molt abstracta.

I el fet de dedicar-te el disc a tu mateix quan facis 66 anys, a què es deu?

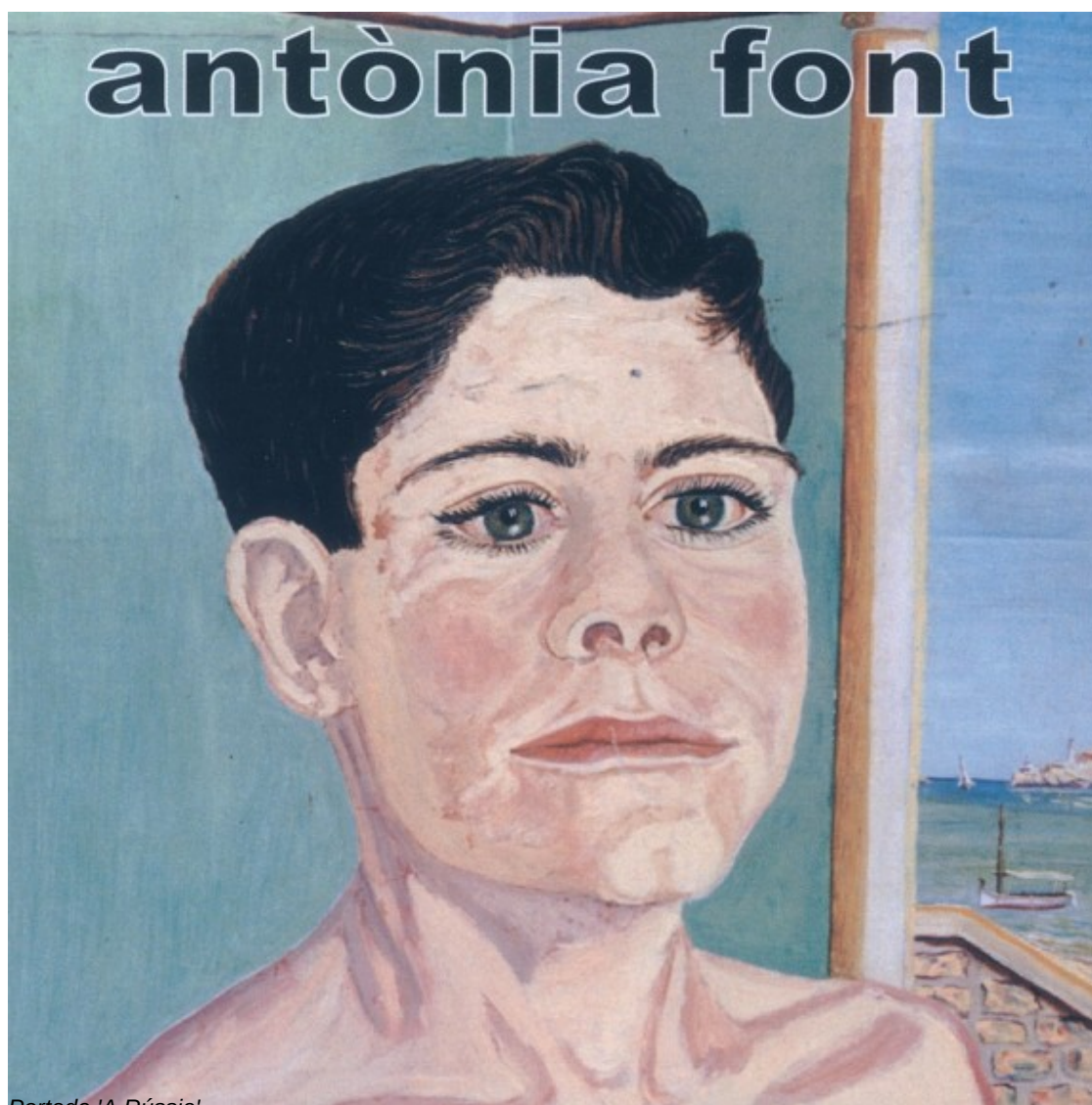
Perquè vaig pensar? d'aquí a quaranta anys, on seré? o què faré? Estaré tot sol, seré viu o mort? Si encara estic viu, el dia 17 de març de l'any 2041 agafaré aquest disc i diré: "Collons, si me l'han dedicat!" Però no seré jo, perquè quan tingui 66 anys seré una altra persona en tots els aspectes.

L'Antònia va de concert

24 de febrer de 2001. Teatre Principal ? Palma de Mallorca

Prop de mil persones corejant el seu nom i amb el dubte de si haurà vingut al concert! "**Antònia Font** és el nom real d'una noia molt lliure i que té el seu món particular. No se sap gaire cosa d'ella, però sempre està amb nosaltres, vingui o no als concerts", comentava **Joan Miquel Oliver** poc abans de la presentació del disc.

A Rússia al Teatre Principal, un espai poc habitual per a concerts de rock però molt elegant i d'una estètica kitsch. D'un començament una mica fred per la distància entre públic i grup, es va passar a un èxtasi total amb tot el teatre dempeus ballant i cantant les cançons dels **Antònia**, un intercanvi d'emocions que va durar dues hores? Finalment va aparèixer l'autèntica **Antònia Font**, una noia encantadora que ens va assegurar que "per res del món s'hauria perdut aquest concert".

Portada 'A Rússia'

A Rússia d'Antònia Font, cançó per cançó

1. "Canta"

"Amb aquesta cançó volem explicar que la gent, quan sent la paraula 'Amèrica', la identifica sempre amb els Estats Units, i la veritat és que va de Mèxic cap avall; els Estats Units no tenen personalitat. És com un safari amb elefants i una mica de caliu."

2. "Tots es motors"

"Parla d'un moment de ruptura i separació amb la parella. Hi ha una frase a la cançó que la resumeix: 'Mos estimàvem, mos destrossàvem mútuament ses vides'. Crec que cadascú té la seva vida encara que visqui en parella."

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=gvf-l9Bo5N0>

3. "Focs artificials"

"Hi apareixen les muntanyes i els hotels per trencar una mica aquest bucolisme clàssic? No he aconseguit, però, saber el que realment volia dir en aquesta cançó."

4. "Estendre sa roba"

"És dels temes que més m'agraden. Jo he estat tres anys vivint en un pis a la Rambla de Palma i

no tenia diners ni feina, i el moment d'estendre la roba era ideal per pensar, perquè tenia molta tranquil·litat. La veritat és que és un moment entranyable."

5. "A Rússia"

"És la cançó on es manifesta més el surrealisme de tot el disc. Dues cullerades de sucre, suc de taronja, la boira d'Escòcia, un personatge que pensa en obrir les portes d'una catedral i, quan ets a dins, ets a Rússia."

6. "Fa calor"

"M'ho vaig plantejar com un joc de paraules. Vaig fer una llista de paraules en una columna que rimessin i vaig començar a combinar-les. És com una metralladora de vocabulari que tampoc significa res."

7. "Camps de maduixes"

"És una cançó que parla de la recreació del que és l'amor. Quan nosaltres estimem una persona no formem part d'ella ni ella forma part de nosaltres."

8. "Aquesta pluja"

"Aquesta cançó tracta de la dificultat de conèixe't a tu mateix. He de reconèixer que en aquesta cançó em vaig inspirar una mica en Kafka."

9. "Tornar a sa Terra"

"És com si nosaltres fóssim marcians i estiguéssim a la Terra per complir amb una època històrica. Però no hi tenim res a veure, som una espècie de virus que marxarà i la Terra seguirà el seu curs."

10. "Ses meves mans"

"Aquest tema parla del fet que no s'ha de donar tanta importància a les persones que estimem. La veritat és que en el fons estem molt sols, l'amor és una cosa que passa a la vida."

11. "Declar"

"També és una cançó d'amor. Et sents aïllat i vols començar a passar de tot."

12. "Ses estrelles del cel"

"És molt narrativa. Comença amb una cita de Paul Auster i reflecteix els anys que vaig viure perillosament i tot sol al pis de la Rambla de Palma."

13. "Ses bombes atòmiques"

"Cançó que parla de Maradona, perquè és un tio que ens cau bé. Els futbolistes no són esportistes, són artistes, i només el sol fet que sigui un drogaaddicte i el millor futbolista del món, ja és brutal."

14. "Sa llimona"

"És com un quadre amb imatges difícils d'explicar."

15. "S'animal que no existeix"

"És el títol d'un llibre d'Andreu Vidal que m'agrada molt. És una cançó una mica gore, amb imatges de sang i fetge que et vénen al cap."

Clica aquí per veure l'entrevista original.